

O notiță de la Hâc

Când eram eu copil, existau dragoni.

Dragonide-cer mari și fioroși, care își făceau cuiburile pe vârful stâncilor ca niște păsări gigantice, înfricoșătoare. Dragonide-uscat mici și cafenii, care vânau șoareci și șobolani în haite bine organizate. Dragonide-mare imposibil de uriași, de douăzeci de ori mai mari decât Marea Balenă Albastră, care ucideau doar de dragul de-a ucide.

Trebuie să mă crezi pe cuvânt, pentru că dragonii mor într-un ritm așa de alert, încât în curând s-ar putea să devină o specie dispărută.

Nimeni nu știe ce se întâmplă. Se târăsc înapoi în marea de unde au apărut odinioară, fără să lase în pământ niciun os, niciun colț după care să și-i amintească oamenii din viitor.

O să-ți spun această poveste adevărată din copilăria mea tocmai pentru ca fapăturile uimitoare care sunt dragonii să nu fie uitate.

N-am fost genul de băiat care să poată dresa un dragon numai ridicând dintr-o sprânceană. N-am fost un erou înnașcut. Eu am fost nevoit să muncesc. Aceasta este povestea felului în care devii Erou prin Metoda Grea.

1. MAI ÎNTÂI ÎȚI PRINZI DRAGONUL

Demult, pe sălbatica și vântoasa Insulă Tont, un viking micuț cu un nume lunguț stătea în zăpadă până la glezne.

Hâc Hidos Hering al Treilea, Speranța și Moștenitorul Tribului Derbedeilor Păroși, simțise încă de când se trezise dimineață că-i era cam greață.

Zece băieți, printre care și Hâc, sperau să treacă probele Programului de Inițiere în Dragoni și să devină astfel membri cu drepturi depline ai Tribului. Stăteau toți pe o plajă mică și pustie, în cel mai pustiu loc de pe insula aceea absolut pustie. Ninge din greu.

— **ATENȚIE LA MINE!** a urlat Haplea Groh, soldatul desemnat cu Inițierea. Aceasta va fi prima voastră operațiune militară, iar Hâc va comanda detașamentul.

— Vai, nu tocmai Hâc, au gemut Damfdecâine Minteproastă și mulți dintre ceilalți băieți. Nu-l poți pune șef pe Hâc, domnule, e **NEVREDNIC**.

Hâc Hidos Hering al Treilea, Speranța și Moștenitorul Tribului Derbedeilor Păroși, și-a șters nefericit

Haplea Grom
Idiotul responsabil
cu inițierea

nasul cu măneca. S-a afundat și mai adânc în zăpadă.

— **ORICINE** ar fi mai bun decât Hâc, a rânjit arătându-și colții Râtmucos Mocofan. Chiar și Labedepește ar fi mai bun decât Hâc.

Labedepește se uita atât de cruciș, încât era orb ca o meduză, plus că mai era și alergic la reptile.

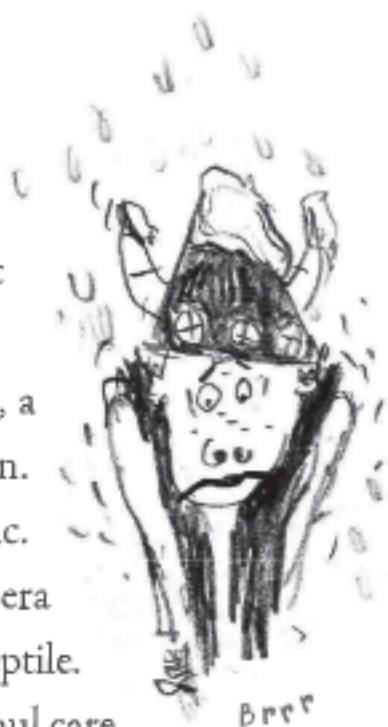
— **LINIȘTE!** a urlat Haplea Groh. Primul care mai vorbește mănâncă **TREI SĂPTĂMĂNI** numai lipitori!

S-a făcut de îndată liniște absolută. Lipitorile seamănă un pic cu râmele și un pic cu mucii, dar sunt mai puțin gustoase decât amândouă.

— Hâc va fi șeful și ăsta-i un ordin! a țipat Haplea, care nu știa să scoată sunete mai discrete decât țipetele.

Era un uriaș de doi metri, cu o lucire nebunească în singurul lui ochi bun și cu barba ca o explozie de artificii. În ciuda gerului pătrunzător, purta pantaloni scurți mițoși și o vestă minusculă din piele de căprioară, care-i puneă în valoare pielea roșie ca racul și mușchii umflați. Ținea în pumnul uriaș o torță aprinsă.

— Hâc o să vă conducă, deși vă dau dreptate, nu-i bun de nimic, dar Hâc e băiatul

CĂPETENIEI și așa merg lucrurile la noi, vikingii. Unde vă credeți, în REPUBLICA ROMANĂ? Și asta-i cea mai mică problemă a voastră de azi. Sunteți aici ca să vă dovediți Eroi Vikingi, iar un vechi obicei al Tribului Derbedeilor spune că trebuie – aici Haplea a făcut o pauză pentru efectul dramatic – SĂ VĂ PRINDEȚI MAI ÎNTÂI DRAGONUL!

„Oooof, scoici îndurătoare!” s-a gândit Hâc.

— Dragonii sunt cei care ne scot pe noi în evidență! a mugi Haplea. Numai oamenii mărunți dreseză șoimi care să vâneze pentru ei și cai care să-i poarte în spinare. EROII VIKINGI sunt singurii care îndrăznesc să îmblânzească cel mai sălbatic și mai periculos animal de pe fața pământului.

Haplea a scuipat solemn în zăpadă.

— Proba Inițierii în Dragoni are trei părți. Prima și cea mai periculoasă parte vă pune la încercare curajul și îndemânarea de hoți. Dacă vreți să intrați în Tribul Derbedeilor Păroși, trebuie mai întâi să prindeți un dragon. Iată DE CE, a continuat Haplea cât mai zgomotos cu putință, v-am adus în acest loc pitoresc. Uitați-vă bine la Faleza Dragonilor Sălbatici.

Toți cei zece băieți au dat capetele pe spate.

Faleza se ridica amețitor de înaltă deasupra lor, neagră și sinistră. Vara abia dacă o vedeai, de câți dragoni de toate formele și mărimile roiau în jurul ei, clămpănind din fălci, mușcând și împrăștiind în jur un amalgam de zgomote care se auzea peste toată Insula Tont.

Iarna, însă, dragonii hibernau și doar huruitul amenințător și grav al sforăitului lor mai tulbura tăcerea. Hâc îi simțea vibrațiile prin sandale...

— Acum, a zis Haplea, remarcați cele patru peșteri de pe la mijlocul falezei, grupate parcă-n formă de craniu?

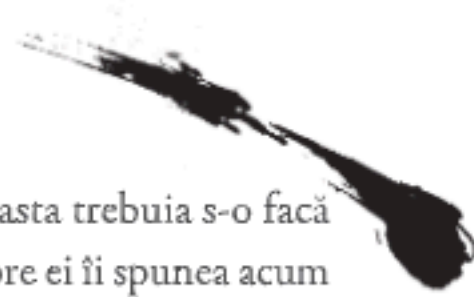
Băieții au încuviințat din cap.

— În peștera care-ar fi ochiul drept al țestei se află Creșa Dragonilor, unde **CHIAȚ ÎN CLIPA ASTA** trei mii de dragoni mititei își dorm ultimele săptămâni din somnul hibernării.

— OOOOOOO, au murmurat băieții plini de interes.

Hâc a înghițit cu noduri. Se întâmpla să știe mult mai multe despre dragoni decât oricine altcineva de-acolo. Îl fascinaseră încă de mic copil. Petrecuse ore în șir urmărindu-i în secret. (Cei care îi studiau pe dragoni erau

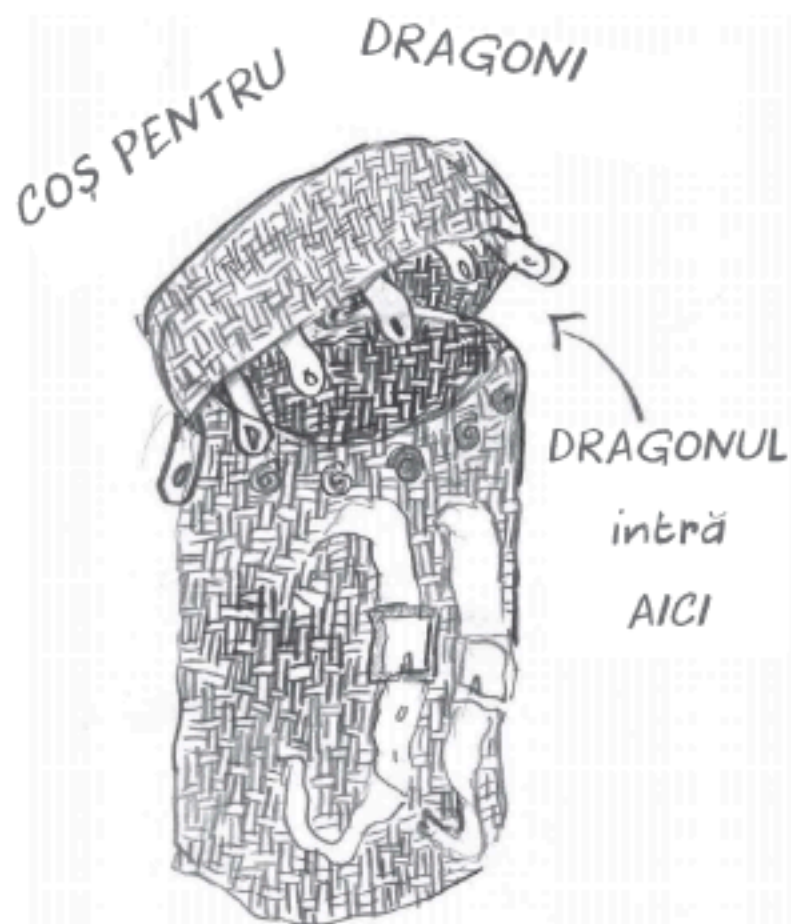
considerați ciudați și tocilari, de asta trebuia s-o faci în taină.) Iar ce învățase Hâc despre ei îi spunea acum că era nebunie curată să intri într-o peșteră unde locuiesc trei mii de dragoni.

Totuși, nimeni altcineva nu părea îngrijorat.

— Peste câteva minute vreau să luați fiecare câte un coș și să-ncepeți să vă cățarați pe stâncă, a poruncit Haplea Groh. Când veți ajunge la gura peșterii, rămâneți pe cont propriu. Eu sunt prea voinic să mă mai strecor prin tunelurile care duc la Creșa Dragonilor. Intrați în peșteră **ÎN LINIȘTE** – e valabil și pentru tine, Porcbubos, dacă nu vrei să devii prima masă de primăvară pentru trei mii de dragoni înfomețați, **HA HA HA HA!**

Haplea a râs cu poftă de glumița lui, apoi a continuat:

— Dragonii mititei sunt de obicei nepericuloși pentru om, dar, la câți sunt acolo, ar sări pe voi ca niște piranha. N-ar mai rămâne nimic nici măcar dintr-un grăsan ca tine, Porcbubos, doar o grămadă de oase și coiful de pe cap, **HA HA HA HA!** Prin urmare... mergeți prin peșteră **FĂRĂ ZGOMOT** și fiecare băiat fură câte **UN** dragon adormit. Ridicați dragonul **CU GRIJĂ** de pe piatră și îl puneți în coșul vostru. Aveți întrebări, până aici?

Nimeni n-avea nicio întrebare.

— În situația puțin probabilă în care TREZIȚI dragonii — și ar trebui să fiți DE-A DREPTUL CRETINI să faceți asta —, luați-o la fugă cu viteza fulgerului spre intrarea în peșteră. Dragonilor nu le place frigul și probabil că zăpada o să-i oprească acolo.

„Probabil?” s-a gândit Hâc. „Da, asta chiar că-i încurajator.”

— Vă propun să nu vă grăbiți când vă alegeți dragonul. E important să luați unul de mărime potrivită.